

her tilkendegive, at vi selvfølgelig støtter Enhedslistens ændringsforslag, men stemmer imod forslaget i sin helhed, hvis ændringsforslaget ikke vedtages.

Anders Samuelsen (RV):

Jeg vil også blot fra Det Radikale Venstres side meddele, at vi støtter Enhedslistens ændringsforslag og i bund og grund stiller os totalt uforstående over for, hvordan regeringen kan se det som en sejr – det må det jo betragtes som, når man vil stemme sådan et ændringsforslag ned – at forhindre, at en gruppe på arbejdsmarkedet får en ankemulighed. Det er det, vi taler om her; det skal forhindres, og det skal så gøres med Dansk Folkepartis stemmer. Det er det, som regeringen betragter som en sejr: at forhindre en enkelt gruppe på arbejdsmarkedet i at have en ankemulighed.

Det vil være meget, meget befriende, hvis ministeren kunne forklare, hvordan det kan betragtes som en sejr.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg har med stor interesse lyttet til de synspunkter om lovforslaget, som er blevet fremsat i dag, og jeg må tilstå, at jeg er noget overrasket over de enkelte partiers standpunkter.

Der er tale om to direktiver om antidiskrimination. Det er direktiver, som i høj grad forbedrer lønmodtagernes retsstilling på arbejdsmarkedet, og som skal gennemføres i dansk ret.

Det har i mange år været fast praksis, også under den tidligere regering, at ved gennemførelsen af direktiver på arbejdsmarkedet holder man sig til de krav, direktivet stiller, og går altså ikke videre end direktivets krav. Det skyldes først og fremmest et hensyn til arbejdsmarkedets parter, som skal have de bedst mulige betingelser for selv at gennemføre direktiverne ved kollektive overenskomster. Det ville blive sværere, hvis den ene eller den anden part kunne regne med at få mere ud af den lovmæssige gennemførelse.

Der gælder altså noget helt særligt, når der er tale om gennemførelse af direktiver på arbejdsmarkedet. Udgangspunktet om standardimplementering er og bør være det bærende princip. Det betyder selvfølgelig ikke, at der ikke kan ske hensigtsmæssige justeringer, der rækker ud over direktivet. Med forslaget indføres der som bekendt delt bevisbyrde i alle sager om forskelsbehandling, også vedrørende områder og kriterier

som f.eks. national oprindelse og politisk anskuelse, hvor vi rent faktisk ikke er forpligtet til det af EF-direktiverne.

Jeg synes, det er ejendommeligt, at Socialdemokratiet nu skulle ønske at sabotere et princip, som de fuldt ud støttede, da de var i regering, og oven i købet er der så i det konkrete tilfælde tale om en vis merimplementering. Når man så har hængt sig fast i, at der ikke er foreslået bestemmelser om andre klagemuligheder end dem, der følger af det etniske ligestillingsdirektiv, så ønsker man altså en merimplementering, som særlig skulle tage højde for uorganiserede lønmodtagers situation.

Kl. 13.40

Hertil kunne man jo bemærke, at også Socialdemokratiet burde være interesseret i, at så mange lønmodtagere som muligt melder sig ind i en fagforening, og et incitament hertil er muligheden for fagretlig behandling af sager mod arbejdsgivere samt den støtte, man også i andre sager vil få af sin fagforening.

Jeg tror i øvrigt, at Socialdemokratiet gør sig skyldig i en misforståelse. I betænkningen begrundes deres holdning med hensynet til de grupper, som ikke er kommet i kontakt med arbejdsmarkedet. Jamen grupper uden for arbejdsmarkedet er slet ikke omfattet af forskelsbehandlingsloven, men derimod nok af den etniske ligebehandlingslov.

De grupper på arbejdsmarkedet, der omfattes af forskelsbehandlingsloven, er lønmodtagere, og forskelsbehandlingsloven regulerer forholdet mellem lønmodtagere og arbejdsgivere. Så må det vel være op til fagbevægelsen at sørge for at reklamere for de ydelser, som de kan tilbyde deres medlemmer, så også flere med en anden etnisk baggrund melder sig ind i fagforeningerne.

Lad mig så også fremhæve, at Institut for Menneskerettigheder jo er tildelt den kompetence, der følger af direktivet. Det er altså ikke sådan, at bare fordi man er uorganiseret, så befinder man sig i et retstomrum, og instituttet vil kunne bistå ofre for forskelsbehandling i overensstemmelse med direktivets krav.

I den forbindelse må vi jo heller ikke glemme, at de almindelige domstole også er til rådighed for denne gruppe af lønmodtagere. De lønmodtagere, der bliver taberne ved en manglende gennemførelse af direktivet, er de selv samme lønmodtagere, som Socialdemokratiet ønsker at sikre ved et yderligere krav om klagesagsbehandling.